

**Onderzoeksrapport over de aanval op
buitenlandse journalisten in Akrama in Homs
op 11 januari 2012**

24 januari 2012

Mediawerkgroep Syrië

Email: wergroepsyrie@gmail.com

Blog: <http://mediawerkgroepsyrie.wordpress.com>

Facebook: <http://www.facebook.com/MWSyria>

Twitter: @MWSyria

VOORWOORD

De Mediawerkgroep Syrië verzamelde diverse getuigenissen rond de recente gebeurtenissen in Syrië. In het bijzonder ging onze aandacht naar de aanslag op een delegatie van de buitenlandse media in de wijk Akrama in Homs. Om deze gebeurtenis van 11 januari 2012 te kaderen laten we ondermeer mensen aan het woord die in Homs wonen of er verwanten hebben en drie getuigen die vlakbij de plaats van de aanslag in het getroffen stadsdeel Akrama wonen.

Waar mogelijk werd de volledige naam van de getuige weergegeven. Indien het voor de veiligheid van deze persoon niet aangewezen was of deze een pseudoniem verkoos, werd hier rekening mee gehouden.

GETUIGENISSEN UIT SYRIE

1. Korte getuigenissen vanuit Damascus

Ik woon in Damascus, niet in Homs. Alles wat ik kan zeggen is dat de situatie echt heel slecht is. Ik heb geen bewijzen en ik ben er niet zeker van dat je me gaat geloven als ik zeg dat terroristen, die onschuldige mensen doden, echt bestaan. Dat God Syrië mag beschermen.

Topfi (29) uit Damascus, 14 januari 2012.

Het is echt moeilijk om informatie te krijgen uit Homs op dit ogenblik. Eerlijk, ik kan niet praten zolang ik in de stad ben. Het is te gevaarlijk.

Bender (25) uit Damascus, 14 januari 2012.

Vooreerst moet je weten dat wat zich in Homs in Syrië afspeelt een grote samenzwering is tegen het Syrische volk via financiering door het Westen en bepaalde Arabische fundamentalistische terroristische groeperingen.

Knyarad (35) uit Damascus, 15 januari 2012.

Addounia TV vertelt de waarheid over Syrië. Geloof me. Ik stel voor dat je eens kijkt op het internet. En ik kan je vertellen dat terroristen de Franse journalist hebben gedood. Geloof me. Ik vind het zo erg voor die reporter die dood is en ik wil je nog zeggen: dood mijn president niet en dood de politie niet.

Sameer (24) uit Damascus, 15 januari 2012.

Ik ben van origine uit Homs, maar leef nu in Duitsland gezien al mijn vrienden en familie daar nu wonen. De situatie in Syrië is heel slecht en ik kan je melden dat wat we (hier in Duitsland) op de televisie horen slechts tien procent waarheid bevat.

Gemmy (28) uit Damascus, 15 januari 2012.

Het leven in Damascus is gelukkig rustig en normaal. Recent werden de wegen die leiden naar een aantal legercentra en veiligheidsdiensten geblokkeerd na twee terroristische aanslagen. Mijn mening over wat er gebeurt in Homs is overwegend gevormd door de mening van een paar vrienden die leven in Homs en Baniyas. Tevens merk ik hoe ondoorzichtig sommige media zijn in het weergeven van de feiten. En ik ken (persoonlijk) een paar mensen in het leger die door zogenaamde ‘vreemde demonstranten’ gedood werden.

Bach (25) uit Damascus.

16 januari 2012.

2. Getuigenis door Pater Frans van der Lugt vanuit Homs

Bij defaitisme is niemand gebaat. We zijn het de burgers in Syrië verplicht genuanceerd te zijn. Anders is hun strijd verloren.

Er zijn hier veel mensen die echt geloven dat we met deze regering verder kunnen komen, dat ze in staat is hervormingen aan te brengen (zie de laatste toespraak van de president) en dat ze wellicht democratischer zal zijn dan eventuele plaatsvervangers.

De meeste burgers in Syrië staan niet achter de oppositie. Dit beweert zelfs een land als Qatar na een meningspeiling. Daarom kan je ook niet zeggen dat het hier om een volksopstand gaat. Het merendeel van het volk is niet in opstand en zeker niet in gewapende opstand. Het gaat vooral om een strijd tussen het leger en gewapende soennitische groeperingen, die de val van het alawitisch regime beogen en de overname van de macht.

Vanaf het begin zijn de protestbewegingen niet louter vreedzaam geweest. Ik heb vanaf het begin gewapende demonstranten in die betogingen mee zien lopen, die als eersten op de politie begonnen te schieten. Heel vaak is het geweld van de veiligheidsdiensten een reactie op het wrede geweld van de gewapende opstandelingen.

Het is niet zeker dat de regering de twee groeperingen (soennieten en alawieten) tegenover elkaar uitspeelt. In Homs ligt het juist andersom. Het leger zorgt ervoor dat de twee groeperingen niet met elkaar in bloedige strijd gaan. Vertrekt het leger, dan hebben we hier in Homs een burgeroorlog.

Bashar al-Assad heeft nooit de steun van de christelijke leiders geëist. De meesten staan achter hem omdat ze ervan overtuigd zijn dat ze met een andere oplossing slechter zijn.

Pater Frans van der Lugt vanuit Homs.

13 januari 2012.

3. Getuigenis door Marian Hanawi

Mijn man komt uit Syrië en zelf ben ik er ook al zo'n 11 keren geweest en laatst nog in mei vorig jaar. Jullie vroegen Syrische mensen uit Nederland te reageren. Ziehier mijn reactie.

Nou, ik kan hier heel kort over zijn: ik geloof dat er bendes achter deze opstand zitten.

Erg frustrerend is ook dat wat er hier in het nieuws komt totaal niet strookt met de werkelijkheid. Misschien dat er in 2 steden een opstand is, maar als je bedenkt dat dit slechts 2 % van Syrië is en de rest enorm veel houdt van de president, geeft dat toch te denken; alleen hoor je hierover niets.

Verder is Syrië een redelijk vrij land. Wij zijn christenen. De kerk en de moskee staan er naast elkaar en er was echt nooit wat aan de hand. Je hebt er prachtige zwembaden en zeg nou zelf in welk moslimland heb je dat? Assad wil meer democratie, maar dat voer je in een land als

Syrië niet in een-twee-drie in, omdat het veel tijd kost, want er zijn ook dorpen die nog 30 jaar achterlopen. Als je die mensen alle vrijheid geeft, wordt het één grote chaos en dat is ook normaal (kijk nu maar). Ook op de Syrische staatstelevisie zie je met Pasen, Kerstmis, enz. kerkelijke uitzendingen.

Mijn mening over Assad: ik vind hem een zeer goede president en waarom? Hij is eerlijk en hij zegt geen ja en amen tegen Amerika en het Westen. Wij zijn er voor het laatst geweest in mei en er was niets aan de hand. Ook mijn broer, die voor het eerst mee was, verbaasde zich erover na wat hij hier allemaal op tv had gezien.

Ik kan er nog veel over schrijven, maar schrijven is niet mijn sterkste kant; ik praat liever. Geloof me: het is echt niet zoals wij het hier te zien en te horen krijgen! Als je nog meer wilt weten, hoor ik dat graag; want ik ben al lang blij dat er ook mensen zijn die de waarheid willen horen.

Met vriendelijke groeten

Marian Hanawi.

12 januari 2012.

4. Getuigenis door Syrian Syrian

Ik ben verschrikkelijk BOOS. Zeker nu ik de beelden heb gezien van de terroristische aanslagen in Homs. Gelukkig waren er toen onafhankelijke reporters aanwezig van diverse media. Een Franse journalist die voor France 2 werkte werd daarbij gedood.

Ik wil mijn mening geven zodat propagandaleugens zich niet kunnen verspreiden en ik schrijf op mijn manier zoals het uit mijn hart komt. Maar alsmaar meer verlies ik mijn hoop in alle menselijkheid.

De reden waarom ik deze mail snel schrijf is omdat de terreurbewegingen van de oppositie de spoorlijnen aanvielen zodat treinen geen brandstof meer kunnen leveren aan krachtcentrales. Ze bliezen ook leidingen op die gas en andere energie verstrekken. En sinds die rotzakken dat deden zitten we nu meestal zonder elektriciteit! Zodoende moeten we snel schrijven voordat de elektriciteit opnieuw uitvalt zoals daarnet gebeurde toen ik begon met deze commentaar.

Meestal lach ik met mensen in andere landen zoals Libanon als ze me vertellen dat de elektriciteit blijft uitvallen. Maar nu valt de elektriciteit hier voor het eerst in vijftien jaar meer dan zes uur per dag uit! Wat voor een vooruitgang heeft de buitenlandse oppositie met haar terreur gebracht in mijn land. Dit terwijl ze zelf verblijven in vijfsterrenhotels in Turkije en Qatar.

We kunnen zelfs niet naar onze universiteiten toe omdat de zogenaamde 'vreedzame betogers' de autobussen tegenhouden en iedereen die tot een minderheid behoort doden na controle van hun identiteitskaart. Zo ken ik vijf personen die werden onthoofd en hun lichamen verminkt toen ze naar hun universiteiten gingen. Onder hen bevond zich een student rechten uit het vierde jaar.

En niet enkel dat! Er is eveneens een nieuwe trend van fundamentalistische studenten zoals Ammar Balloush, die naar de universiteit ging en twee van zijn vrienden doodde en twee andere studenten verwondde, terwijl zij een examen aflegden. Een sjiit werd in het hart geschoten en een alawiet in het hoofd. Zij stierven en twee christenen raakten gewond. Wat een toeval! En de zogenaamde 'revolutie' cyberpropagandisten noemen deze crimineel 'een held'!

Zoende is elkeen die met de regering is en de republiek steunt een doelwit! De sektarische slogans tijdens de protesten vermelden alawieten naar het graf, christenen naar Beroet' en dit vormt ook de agenda op het terrein.

In elk geval hebben de meeste vervoersmaatschappijen het transport tussen provincies afgelast. En net nu ik vervoer nodig heb om examens af te leggen. Ik telefoneer al twee dagen naar allerlei vervoersmaatschappijen zonder enig resultaat op een bus. Ik verloor zo drie werkmogelijkheden omdat ik niet naar sollicitatiegesprekken kon gaan en ik zit zonder werk! Maar dank u, terroristen, voor het verkrachten van vrouwen voor 200 Amerikaanse dollar; voor de rest gaat alles prima! Fundamentalistische salafistische terroristische bendes brachten ons terug in de middeleeuwen. En dit zijn maar enkele feiten. Dagelijks horen we de haat van leden van de oppositie in video's en op tv-kanalen zoals Safaa: "We zullen de alawieten doden", "We zullen hun dorpen platbranden en hun mannen doden", enz.

En wat doet de internationale gemeenschap? De internationale gemeenschap van hypocrisie! Ze zeggen dat er 5.000 Syrische burgers werden gedood, maar die hebben niet eens een naam!

Mensenrechtenorganisaties zeggen dat het meisje Zainab al-Homsî werd gedood en haar lichaam in brand werd gestoken en verminkt. Ze noemden zelfs een vrijdag naar haar en die idioten waren aan het betogen! Dan verscheen ze dagen later in levende lijve op televisie. En Human Rights Watch zei dat ze niet zeker waren en verontschuldigde zich. En ze legden de schuld voor deze leugens bij de Syrische regering! Net alsof Human Rights Watch onder controle valt van het regime!

De internationale gemeenschap waar we het over hebben is de internationale gemeenschap van mensenrechtenschendingen in het gevangenenkamp Guantanamo Bay, Abu Ghraib, Sirte, enz. De internationale gemeenschap van oorlog tegen Irak, Afghanistan, Somalië... de internationale gemeenschap die zelfs de bloedbaden in de Gazastrook niet veroordeelde! De internationale gemeenschap die landen zoals Cuba onder bezetting houdt en verantwoordelijk is voor honderden andere misdaden. Natuurlijk vertegenwoordigt deze internationale gemeenschap enkel de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie en andere imperialistische landen.

Als ik het heb over de internationale gemeenschap, dan denk ik aan de twee grootste naties ter wereld: India en China of BRICS-landen zoals Brazilië, Rusland en Zuid-Afrika. Of aan Venezuela, Argentinië en Iran. Al deze landen steunen de Syrische regering en zijn president! Al deze landen veroordeelden de terroristische daden en het geweld in Syrië begaan door de EU, de Verenigde Staten, Qatar en Turkije. Waarom spreken jullie niet over deze internationale gemeenschap en beperken jullie je tot de landen die Israël financieel en logistiek steunen; net alsof zij de hele wereld vertegenwoordigen?

In elk geval trachtte ik de voorbije maanden de feiten aan de mensen te tonen zonder hen te overtuigen... Het is hopeloos... ik heb de hoop verloren! Ik heb jullie niets meer te tonen! Ik spendeerde uren met het opladen van video's bij een trage internetverbinding en uiteindelijk zegt men dat de video's in elkaar werden gestoken door de regering. Sommige mensen willen enkel geloven wat ze willen geloven! In elk geval zal ik nieuws blijven posten als er elektriciteit voorhanden is... en intussen wachten we bang de volgende aanslag en terreur van criminele bendes af.

Syrian Syrian.

15 januari 2012.

5. Getuigenis door Ahmad (47) vanuit Aleppo

Nieuws uit de Syrische stad Homs is erg moeilijk te verkrijgen. Deze plaats is thans immers van de buitenwereld afgezonderd door sektarisch geweld en misdaden van criminele bendes. Via Ahmad (47) uit Aleppo, die dagelijks contact heeft met zijn vriend in Homs, krijgen we toch een zicht van wat er gaande is in de derde belangrijkste stad van Syrië. Geen mooi verhaal, maar belevenissen van elke dag die Syriërs daar meemaken.

De situatie is hier slecht, heel slecht. Het spijt me dat er zoveel mensen worden gedood. Je moet ook weten dat er verschillende verhalen zijn bij elke gebeurtenis die zich hier afspeelt. Het ligt eraan wie het vertelt. Welke kant deze verteller kiest.

Ik zal eerst een korte voorstelling van de situatie geven, als je het goedvindt. In Daraa waren enkele kinderen slogans aan het roepen zoals in Tunesië en Egypte. De veiligheidsagenten pakten hen op. De ouders gingen naar het hoofdkwartier van de veiligheidsdienst en schreeuwden onhoffelijke woorden tegen de agenten. De mensen van Daraa zijn nogal primitief. Ze besloten om te vechten tegen de veiligheidsagenten. En sommige rotzakken begonnen op hen te schieten. Zo begon het.

De mensen werden meer en meer aangemoedigd om vrij en open te spreken. Maar jammer genoeg bevonden zich domme mensen onder de demonstranten. Zij beschoten de veiligheidsagenten en die schoten terug, waarbij er slachtoffers vielen en de hel losbarstte.

De Media - Al Jazeera, Al Arabiya en France 24 – deden hun werk slecht. En dit terwijl hervormingen reeds plaatsvonden en nog steeds doorgaan. Maar de Syrische media functioneerden ook slecht en reageerden laat op de door Al Jazeera geprefabriceerde verhalen. En toen was het te laat. Heel wat wapens werden het land binnen gesmokkeld vanuit Libanon en Irak, maar vooral vanuit Turkije.

Het lijkt erop dat de rebellen samen met Al Jazeera, Al Arabiya en France 24 een bepaalde agenda hebben en die in Syrië willen uitvoeren om de president omver te werpen. Na een tijdje werd het voor ons zeer duidelijk, maar dan begonnen bepaalde mensen tegen de regering te strijden. En nu zitten we hier met diverse fracties onder de onruststokers: gangsters, moordenaars, deserteurs en bepaalde mensen die geloven dat ze revolutionairen geworden zijn. Zo kan men zich de chaos voorstellen.

In Homs ontstond een sektarische strijd tussen soennieten en alawieten. Ze begonnen met ontvoeringen, moorden, verkrachtingen en verschrikkelijke zaken. Ze wilden de burgemeester afzetten en hij werd ook aan de kant gezet. Maar het was reeds te laat toen het leger ingreep. Kleine zones werden door lokale mensen bezet. Zij beschoten legereenheden. Het leger schoot terug en dit ging zo maar door.

Mijn vriend is van Homs en was getuige van verschrikkelijke zaken. Ik bel hem natuurlijk elke dag. Ik ben het geluid van kogels gewoon. Het is als een oorlogszone. Hij is christen. Hij voelt zich veilig. Maar de zaken die hij nu moest doormaken zijn ongelooflijk.

Ze ontwaakten op een ochtend en ontdekten een mensenhoofd voor de ingang van hun gebouw. De school van zijn zus werd aangevallen door 'revolutionairen' met een bom op de speelplaats van de school. Ze wilden niet dat de studenten naar school gingen. En later werd die zus in haar been geschoten.

Op een bepaalde dag wou mijn vriend brandstof gaan halen. Een kerel die voor hem stond werd in de schouder geschoten en de kogel viel voor de voeten van mijn vriend. Hij moest zo'n vijf keren het glas van de ramen van zijn appartement herstellen en dan gaf hij het op.

Hij woont op de zesde verdieping en op een dag vroegen gemaskerde mannen aan hem toelating om vanuit zijn huis bepaalde mensen, die zich verborgen hielden op de begraafplaats voor het gebouw, in de gaten te houden.

Dan begonnen de mensen, die zich op het kerkhof hadden verborgen, het leger te beschieten en een veldslag speelde zich af. Ik telefoneerde naar mijn vriend op dat ogenblik. Hij kon mijn stem niet horen door het lawaai van de kogels. Ik vroeg hem om de volgende dag een kogel te bewaren als souvenir. Hij zei nadien: "Ik heb er wel tweehonderd". En zo zijn er vele verhalen.

Een kennis van mij, die daar woont, reed door de stad. Hij zag iemand met een granaatwerper op hem gericht. Hij zag het gezicht van die jongen en kon niets doen. De jongen schoot op hem en miste op enkele centimeters van zijn auto. Enkele dagen later werd zijn chauffeur gedood, toen terroristen op zijn wagen schoten.

Hij reed met een dienstmeid uit Indonesië om haar een HIV-test te laten ondergaan, wat regelmatig vereist is om in Syrië te kunnen verblijven. Het meisje raakte jammerlijk ernstig gewond. Die verwant van mij is 70 jaar.

De dag dat de Franse journalist Mr. Jacquier stierf zagen we allen op het nieuws wat er zich afspeelde. Acht mensen werden gedood samen met hem. Een granaat werd afgevuurd op de straat waar hij samen was met andere journalisten. Jammerlijk is hij gestorven.

Er zijn zoveel vreselijke verhalen te vertellen dat ik ze niet meer wil horen. Ik dacht dat ik mijn vriend zou verliezen.

Ik zal je weer wat vertellen: mijn neef diende in het Syrische leger en een werknemer van mij ook. Beiden werden doodgeschoten door terroristen. Onze broers, neven en zonen zijn bij het leger. Zij kunnen nooit op burgers schieten, tenzij zij eerst worden aangevallen. Dus die verhalen over soldaten van Assad, die moorden, zijn grote onzin.

Heb je ooit gehoord over de Shabiha? Men zegt dat ze behoren aan Assad, maar zij zijn mensen zoals jij en ik, die nu uitkijken naar onbekende gezichten in de buurt waar we leven. Het is hun opdracht om het aan de politie te rapporteren als men merkwaardige zaken opmerkt.

En ik vergat nog een verhaal te vertellen. De zoon van mijn neef deed dienst in Daraa, waar alles begon. Hij werd in de hand geschoten door terroristen en twee van zijn vrienden stierven in dit incident, toen terroristen een woonplaats van officieren en hun familieleden aanvielen. Een klant van mij vertelde wat er gebeurd was in Jisr al-Shughur. Het was een bloedbad. Ik kan niet geloven dat Syriërs in staat zijn om dergelijke zaken te doen.

De meeste terroristen zijn van Syrië en worden betaald voor hun terreurdaden. Ze krijgen een opleiding in Turkije of Libanon. Herinner je nog de acht ontvoerde toeristen uit Estland in Libanon? Dat gebeurde enkele maanden geleden. Die waren eigenlijk niet ontvoerd, maar werkten voor de Franse geheime dienst. Ze waren in Libanon om Libanezen en Syriërs op te leiden. Het werd verteld door de Libanese media. En in Libanon is er een vrije pers.

De meeste media, vooral in het Westen, volgen één bron. Je moet de verhalen van alle kanten horen en dan de waarheid trachten te achterhalen. Volg het nieuws niet van één enkele bron. Het is goed dat er toch nog mensen zijn in het Westen, die trachten de waarheid te weten te komen en niet blindelings de massamedia volgen.

Ahmad (47) vanuit Aleppo

15 januari 2012.

6. Getuigenis van de Nederlandse fotograaf Steven Wassenaar is weerlegd

Syrische oppositie beschikt WEL over mortieren

De Nederlandse fotograaf Steven Wassenaar zei op 13 januari 2012 tegenover de [NOS](#): “In deze wijk was nog nooit eerder gevochten, er was geen enkel raam toegedekt, er was geen enkele inslag van een mortiergranaat, geen enkel kogelgat. De oppositie heeft helemaal geen mortieren. Waarom zou de oppositie munitie verspillen in deze wijk? De enigen die daar op dat moment liepen, waren twaalf westerse journalisten”, [vertelt Wassenaar](#).

Als daar enkel twaalf journalisten liepen, hoe kunnen dan acht van de negen dodelijke slachtoffers Syrische burgers zijn? Steven Wassenaar is wel van heel slechte wil als hij niet wil zien dat de gewapende Syrische oppositie al maanden beschikt over zware oorlogswapens zoals mortieren en granaatwerpers. Dit tonen talrijke foto's, video's en getuigenverklaringen aan.

Ook de [Financial Times van 17 januari 2012](#) berichtte over het gebruik van mortiergranaten door terroristen in Syrië.

De Syrische oppositie beweert niet over mortieren te beschikken. Maar het Vrije Syrische Leger loopt wel degelijk met dergelijke projectielen rond. [Deze foto](#) is afkomstig van een video van het Vrije Syrische Leger in Bab Amr. Terwijl [deze foto van Spiegel Online](#) het zwaar bewapende Vrije Syrische Leger in het district Bab Amr in de Syrische stad Homs toont.

Aanvallen door terroristen met mortiergranaten op eerdere datum dan de beschieting van de buitenlandse journalisten in Homs:

- <http://youtu.be/PLUE8X31rsY>
- <http://youtu.be/BMCtP46nkew>
- http://youtu.be/pMacCgq_Zmo

Een aanval met een granaatwerper in Homs:

- <http://youtu.be/VnnnEu8IL40>

7. Getuigenis door Maya vanuit Damascus

Ik woon in Damascus en bezocht Homs diverse keren. Ik heb er vrienden en dankzij hen kreeg ik volgende informatie.

Een granaat werd honderd meter van de delegatie van journalisten gegooid, toen zij één van de pro-Assad wijken in Homs bezochten. Burgers verzamelden zich met de journalisten rond de plaats van de explosies en begonnen foto's te nemen. Terwijl mensen zich verzamelden op een andere plek werden drie of vier mortiergranaten naar hen afgevuurd. Dit resulteerde in negen doden en zo'n 25 gewonden.

Enkele nachten voor de aanval – op 7 januari 2012 om precies te zijn - was er een mars met kaarsen door aanhangers van president Assad. Syriërs kwamen toen in de wijk al-Zahraa samen om hun steun te uiten voor het regime. Zij werden toen rond 17 uur lokale tijd

aangevallen met granaatwerpers, waarbij onmiddellijk zeven doden en verschillende gewonden vielen.

De namen van de dodelijke slachtoffers van deze aanval zijn:

- Mohannad Daher
- Alaa Rayanni
- Ammar Zrofi
- Mahmoud Sokari
- Mohammed Haddid
- Basel Hamdoush
- Basel Baddour

Enkele vragen aan Maya over de aanslag in Akrama op 11 januari 2012:

Was de delegatie van buitenlandse journalisten het doelwit?

Toen mensen in die wijk wisten dat er een persdelegatie zou langskomen, hielden ze een mars uit steun voor Assad. Zij waren het doelwit en niet de delegatie.

Waarom liepen er zoveel mensen rond vlak na de aanslag?

Nadat de eerste granaat werd gegooid, stormden bewoners naar de plek van het onheil om mensen te redden. Dit verklaart waarom er zoveel mensen vlak na de aanslag daar rondliepen.

Werd het hotel waar de journalisten naartoe werden gebracht al eerder aangevallen?

Het hotel, waar de journalisten naartoe werden gebracht na de aanslag, werd niet voor het eerst aangevallen. Het werd aangevallen omdat de Arabische waarnemers daar incheckten en niet omwille van de journalisten. De eerste aanval op dat hotel gebeurde enkele dagen eerder, toen het hoofd van de waarnemers op tv kwam er zei dat er 'gewapende groeperingen' actief waren in Syrië.

Het hotel waar ze naartoe werden gebracht is het Al Safir en bevindt zich in Inshaat in Homs (<http://www.safirhotels.com/hotel.aspx>). Het werd voordien reeds tweemaal aangevallen. Eenmaal was ik er getuige van.

Het hoofdgebouw van het hotel is moeilijk te bereiken. Zodoende bevonden de aanvallers zich buiten het terrein in Homs. Er is maar één vijfsterrenhotel en de Arabische waarnemers weigerden om te verblijven in een viersterrenhotel.

Waarom werden de journalisten niet in veiligheid gebracht door de bussen van de persdelegatie die op enkele honderden meters afstand van de aanslag stonden geparkeerd?

De bussen zouden een makkelijk doelwit geweest zijn voor de terroristen (zoals bij eerdere aanslagen tegen bussen met burgers en militairen in Syrië). De mogelijkheid om te manoeuvreren met autobussen is veel beperkter dan met auto's en dan waren ze echt zittend wild voor de aanvallers.

Op dit ogenblik horen we dat in Hama het Moslimbroederschap een bus, voor het vervoer van medewerkers van hun werkplek (een centrale om elektrische energie te produceren) naar hun woning, heeft aangevallen. Een vrouwelijke werknemer raakte daarbij gewond, zo wordt bevestigd.

Maya vanuit Damascus.

16 januari 2012.

8. Getuigenis door Fery vanuit Akrama in Homs

Ik kan je vertellen dat het aangevallen deel waar de Franse journalist werd gedood zo'n 5 à 10 minuten verwijderd ligt van het huis waar ik woon in Homs. Het situeert zich in het midden van de weg van bij mij thuis naar de al-Baath universiteit.

Ik denk dat men in de wijk wist van het journalistenbezoek, maar zelf wist ik nergens van. In elk geval hebben reporters niet eerder deze wijk bezocht. Er waren voordien talrijke keren aanvallen en geweld in Akrama. Maar meestal ging het om geluidsbommen zonder grote explosies. Soms werd er geschoten met geweren of granaatwerpers. Het ziekenhuis hier (al-Nahda Hospitaal) werd meerdere keren aangevallen.

Eveneens werden meerdere malen auto's die de straat passeerden in het gebied aangevallen met geweren en machinegeweren. Er zijn dus terroristen en in bepaalde straten van Homs zijn er vele.

Terroristen zitten beslist achter de aanslag. De meesten van hen bevinden zich in de wijken Bab Amr, al-Nazeheen en Bab al-Sebaa. Dit zijn de drie stadsdelen rond de aangevallen wijk waar er heel wat terroristen zijn. In Akrama waren enkel inwoners van dit stadsdeel aanwezig samen met de journalisten. Trouwens één van de dodelijke slachtoffers is een schooljongen van 17 jaar die daar vlakbij woont.

De dag van de aanslag was ik thuis toen ik het geluid van de ontploffingen hoorde en de mensen in de buurt mij begonnen te vertellen wat zich had voorgedaan. Er zijn twee ziekenhuizen in de nabijheid (al-Nahda en al-Alzaeem). De gewonden en doden werden daar naartoe gebracht. De gedode Franse journalist werd overgebracht naar het al-Nahda hospitaal.

Reeds enkele minuten na de aanslag zeiden tv-kanalen van de oppositie dat de Syrische regering achter de aanslag zat. Ze wilden zeggen: het is het 'Syrische systeem'. Maar in het aangevallen stadsdeel wonen mensen die de Syrische president steunen. Denk jij dat de Syrische politie deze zone zou aanvallen waar hun familieleden wonen? Dit is niet geloofwaardig.

Ik wil nog iets melden: ik ben een student aan de universiteit in Homs. In de voorbije twee maanden dat de studenten naar de universiteit wilden gaan, waren er steeds kogels van machinegeweren waarmee het centrale plein van de universiteitscampus tussen de gebouwen bestookt werd. Deze kogels kwamen vanuit de wijk Bab Amr. Toen wisten we dat deze wijk beslist vol terroristen zit.

Fery (23) vanuit Akrama in Homs.

16 januari 2012.

9. Getuigenis door Yazan vanuit Akrama in Homs

Ik woon in de wijk Akrama in Homs, waar mijn huis zich op enkele meters van de plaats situeert waar het voorval zich afspeelde. Terroristen viseerden onze wijk en vuurden granaten af die ongewild de journalist gedood hebben. Het was toeval dat de mortiergranaat nabij de plaats viel waar de journalisten waren. Dom toeval aangezien er geen specifieke organisatie de bewoners van Homs had verteld over het persbezoek.

De mensen van dit stadsdeel steunen de president, al-Assad. Alles wat zich afspeelt in Syrië gaat over godsdienst, zoals je wel weet. Het gaat tussen twee islamitische stromingen - de alawieten en de soennieten - en in deze buurt van Homs wonen mensen die behoren tot de alawitische stroming. Er wonen ook christenen in dezelfde wijk gezien de goede relaties tussen alawieten en christenen en aangezien de alawieten een leven leiden dat gelijklopend is

met dit van christenen. Alawitische vrouwen moeten geen sluier dragen om hun haren te bedekken zoals soennitische vrouwen dat zouden moeten doen.

Enkele dagen geleden, toen ik thuis kwam van de sportzaal die zich recht tegenover de inslagplaats van de mortiergranaten bevindt, hoorde ik een enorme knal en enkele minuten later hoorde ik een andere explosie. Het geluid was te doorslaand, zo wist ik dat het ging om een ontploffing in onze wijk. Want gebruikelijk horen wij het geluid van explosies aangezien we ons nabij de wijk Bab Amr bevinden, waar al de moorden plaatsvinden.

Er is een school naast mijn sportlokaal waar de granaten neervielen.

In elk geval weten we allen dat het de terroristen zijn van Bab Amr die achter de ontploffingen zitten. Het is niet de eerste keer dat deze zaken gebeuren, maar geen enkel internationaal medium spreekt hierover omdat ze het hierover niet willen hebben. Ze ontkennen dat er terroristen zijn in Syrië.

Ik wil je vertellen dat op het ogenblik dat ik je dit bericht aan het typen ben, drie mortiergranaten zijn ingeslagen vlakbij het restaurant met de naam 'Dabdoub', maar niemand kwam door deze aanval om het leven. En we weten allen dat de terroristen hier achter zitten, omdat – zoals ik je vertelde – wij in Akrama wonen waar iedereen het regime steunt. Het is toch logisch: dat het regime en het leger de mensen niet zullen aanvallen die hen steunen; besef dat.

Mensen denken misschien dat de hele bevolking van Homs tegen het regime is, maar dat is helemaal niet waar. Er is een groot percentage dat het regime steunt en bijstaat in deze slechte tijden. Het is waar dat wij, Syriërs, het er over eens zijn dat geen enkele buitenlandse mogendheid zich mag inlaten met onze zaken. Wij kunnen het zelf oplossen.

In elk geval vertel ik wat er gaande is vanuit neutrale kant, aangezien ik christen ben en noch het regime noch de revolutie steun.

Yazan (21) vanuit Akrama in Homs.

15 januari 2012.

10. Getuigenis door Saeed vanuit Akrama in Homs

Mijn naam is Saeed en ik ben van Homs. Over de aanval van vorige week in mijn buurt kan ik je meedelen dat er zich een kerk op vijf minuten afstand van de plek van de aanslag bevindt. Je weet wel een kerk of klooster, waar christenen naartoe gaan om te bidden.

Volgens mij was er geen speciaal doel van de aanslag. Ze vielen de wijken aan waar de president aanhangers heeft. Ikzelf woon op 5 à 10 minuten wandelen van de aangevallen zone. Op het ogenblik van de aanslag bevond ik mij in mijn kamer. Ik hoorde het geluid van drie bommen of granaten of iets dergelijks. Omdat ik het niet veilig achtte, ging ik niet naar de getroffen straat. We hebben deze maand immers in Syrië elektriciteitsproblemen omwille van aanslagen tegen gasleidingen.

Er kwamen trouwens enkele mensen om het leven bij de aanval. Eén van hen was de Franse journalist van France 2. Het ging om Franse en Belgische reporters met mensen uit Libanon om de journalisten bij te staan.

Er waren eerder al meerdere aanvallen in deze wijk. Meestal gebruiken ze geluidsbommen om de mensen angst aan te jagen. Die maken enkel geluid zonder enorme ontploffing. Ze sturen die overal naartoe waar aanhangers zijn van het regime. Akrama dus, maar meestal vallen ze al-Nozha aan. Maar in de voorbije weken waren er meer aanslagen dan voorheen en vielen er

ook meer doden. De terroristen situeren zich voornamelijk in Bab Amr, Bab al-Sebaa, al-Nazeheen en Asheera.

Na de aanslag werden de journalisten overgebracht naar Hotel Al Safir. Ik weet niet of het al eerder werd aangevallen. Onder de negen doden bevond zich ook een student van 17 jaar. Hij zat samen met mijn broer in de klas. Het was heel triestig daar en dan de school met gebroken ramen door de ontploffing.

Zoals ik vertelde, maken de bommen en projectielen die ze gebruiken geen grote ontploffing. Maar toen de eerste bom daar neerkwam, renden alle mensen naar de plaats van de inslag om de gewonden te helpen. Hier in Syrië wil iedereen een gewonde persoon meteen helpen. Maar de tweede bom van de aanvallers kwam op precies dezelfde plaats terecht. Dit verklaart het grote aantal gewonden. Meestal wordt de andere kant van de wijk Akrama aangevallen: nabij al-Hadarastraat. De criminelen vallen bewust pro-Assad wijken aan: volgebouwd met huizen en scholen.

De afgelopen weken konden de mensen van Akrama en de omliggende wijken niet naar het busstation in het noorden van Homs gaan omwille van honderden gewapende mannen en terroristen. Zij controleren de identiteitskaarten van alle mensen die in de straat passeren en als ze alawieten blijken te zijn worden ze gedood. Zo doodden ze gisteren een advocaat van het dorp Fahel en ontvoerden zijn vrouw.

Meestal zijn er heel wat gewapende mannen in al-Medan nabij het cultureel centrum van Homs. Enkele dagen voor de aanval in Akrama was er een mars met kaarsen in al-Zahraa voor de gesneuvelde burgers en soldaten in dit conflict. Ook vielen er drie bommen in Asheera, gelijkaardig met de aanval op Akrama. Ik weet van drie doden en zo'n 20 gewonden aldaar.

Ik weet nog iets: de gedode journalist werd naar het al-Nahda hospitaal gebracht. En die nacht kwam de Franse ambassadeur met de gouverneur van Homs naar het ziekenhuis om het dode lichaam te zien. Dit gebeurde 's nachts; enkele uren na de aanval. Honderden mensen van Akrama en de omliggende wijken kwamen naar het ziekenhuis en wilden de ambassadeur ontmoeten. Maar hij bleef in het hospitaal en vroeg aan de politie om de mensen weg te sturen. Hij weigerde met de mensen te praten. De mensen hadden gewoon kaarsen, vlaggen en foto's bij. Waarom weigerde hij deze mensen te ontmoeten? Ik hoop dat ik later meer details ken om je het te laten weten.

Saeed (24) vanuit Akrama in Homs.

17 januari 2012.

Saeed neemt terug contact op en vervolgt zijn verhaal

Gewoonlijk beginnen we de gewerschoten en bommen te horen vanaf 15 uur. Aan de journalisten zou gezegd zijn om hun werk te beëindigen voor dat tijdstip. Maar zij geloofden de Syrische overheid niet, toen die vertelde dat het na dat tijdstip niet meer veilig was op straat en dat men dan best terug in het hotel zit. Bab Amr ligt hier amper een kilometer vandaan en Bab al-Sebaa op slechts enkele honderden meters. En daar zitten de oppositie en de terroristen met wapens waarmee ze dagelijks aanvallen plegen.

Bab Amr is het stadsdeel van Homs dat het dichtst bij de Libanese grens ligt en vandaar komen de meeste wapens Syrië binnen.

De scholen waren omwille van de examenperiode reeds voor 14 uur dicht. Dus daar bevond zich niemand meer en dit kan het doelwit van de aanslag niet geweest zijn. Van bij mij thuis hoorde ik zeker drie bommen. De mensen hier in de omgeving wisten van het persbezoek niet

af tot hoogstens twee uur voor het plaatsvond. Maar de journalisten hebben ook telefonisch contact met de oppositie en zo kunnen de terroristen van de persreis geweten hebben.

Voor de aanslag waren de Arabische waarnemers nog niet in Akrama en Wadi al-Dahab geweest. De waarnemers bezochten met zes groepen wel verschillende andere steden in Syrië. Dezelfde dag van de aanval kwamen ze dan wel langs samen met de gouverneur van Homs (Ghassan Abdul; waarvan ik denk dat hij niet de geschikte persoon is voor het gouverneurschap) en de Franse ambassadeur die niet eens de mensen van Akrama wou ontmoeten; wat heel slecht van hem was.

Met aanvallen zoals op het plein van de universiteit en op andere plaatsen worden mensen bedreigd om niet naar het werk of naar de universiteit te gaan. Als je je winkel opent, kunnen terroristen deze aanvallen, vertelde mij een vriend uit al-Dablanstreet. Daarom sluiten mensen die eigenaar zijn van een winkel of restaurant soms hun zaak; niet omwille van staking, maar omwille van angst dat terroristen hun zaak zouden vernielen.

Anderzijds gooien criminele bendes bommen naar studenten of mensen die werken aan de universiteit, wanneer men daar naartoe gaat. Met mortieren of andere wapens willen ze de mensen afschrikken om nog naar de universiteit te gaan. Trouwens het universiteitsplein is open langs de kant van Bab Amr: als je in het midden van het plein staat tussen de colleges kan je heel Bab Amr zien. Ik beschouw het als de meest gevaarlijke zone in Homs en het leger zou daar - in Bab Amr - de terroristen weldra moeten stoppen. Anders wordt het straks alsmat erger in Homs. Niemand met hersenen kan begrijpen dat mensen van Bab Amr politieagenten in heel Homs aanvallen. Maar het Syrische leger heeft zich van de Arabische Liga en de waarnemers moeten terugtrekken uit Homs met deze escalatie van geweld door terroristen als gevolg.

Saeed (24) vanuit Akrama in Homs.

19 januari 2012.

11. Getuigenis door Mireille Abi Nader vanuit Damascus

Volgens [La Libre van 14 januari 2012](#) werd de Franse reporter Gilles Jacquier gedood door de vijfde obus. Mireille Abi Nader, de Libanese vertaalster die de groep journalisten vergezelde, kreeg bij de aanslag granaatscherven in haar voet. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht in een auto met zes of zeven gewonden, waaronder een klein meisje.

Het kindje was geraakt aan het hoofd en overleed later in het ziekenhuis. Mireille Abi Nader bracht telefonisch verslag uit van de gebeurtenissen van die dag.

"We waren in een alawietische straat toen de bommen vielen. Ik was met Gilles, omdat hij de slachtoffers van de eerste obus wou filmen [] Gilles viel op mij en toen stierf hij. Ik voelde dat hij mij wilde beschermen. Ik hoorde niets meer en had een geluid in de oren en hoofdpijn. Ik riep 'Gilles, hoor je mij?' en zag dat er links van hem een persoon lag wiens lichaam was onthoofd. Iedereen moet sterven. Er zijn geen normen of regels in deze oorlog."

Mireille Abi Nader vanuit Damascus.

14 januari 2012.

12. Getuigenis door een wapendeskundige van het Belgisch leger

Volgens een deskundige van het Belgisch leger aan de krant [La Libre van 14 januari 2012](#) is het volledig uitgesloten dat een mortiergranaat speciaal gericht was op de journalist. "Toen ik de beelden zag op televisie en de mensen zag rennen, wist ik dat hij geen kans had."

Mortiergranaten zijn zeker geen precisiewapens. Een mortiergranaat is een wapen dat gericht is tegen een zone. Elke keer dat er een obus wordt afgevuurd, moet de schutter de uitkijk (een eenvoudige buis op een statief) aanpassen waarop de granaat rust. Dit kan twee tot drie minuten duren.

Moeder Agnès-Mariam, de katholieke non die de reis organiseerde, maakte duidelijk dat niet alleen de autoriteiten van Homs op de hoogte waren van de reis, aangezien de aanwezige journalisten daar dienden te verblijven in diverse lokale hotels.

Nog volgens twee getuigen - journalisten uit de groep - aan La Libre werd de Franse journalist Gilles Jacquier gedood door een mortier van 82 mm. En volgens één van hen bevonden stellingen van de oppositie zich op een afstand van duizend meter. Zowel het Syrische leger als de Syrische oppositie beschikken over dit type mortier. Een eerste mortier raakte een jerrycan met mazout, een tweede viel nabij een school neer, de derde en vierde obus vielen voor en achter een gebouw en het vijfde projectiel raakte het voetpad, waar de Franse journalist ging neersitten. Ook ooggetuigen meldden op YouTube gelijkaardige informatie.

13. Getuigenis van journalist Georges Malbrunot in de Franse krant Le Figaro

In de Franse krant [Le Figaro van 20 januari 2012](#) schreef journalist Georges Malbrunot het volgende: "Enkele uren na de aanval die Gilles Jacquier doodde in Homs op woensdag 11 januari lichtte een bestuurslid van een mensenrechtenorganisatie van de stad een verantwoordelijke van de Syrische oppositie in Frankrijk in dat 'een grote domheid' werd begaan door tegenstanders van Bashar al-Assad."

Aan de telefoon vertelde mijn vriend, die ik al vele jaren ken, me in het Arabisch dat het ging om een 'djahachaneh'; dat is een grote blunder aan de kant van de tegenstanders, aldus de belangrijke oppositieleider.

De mensenrechtenactivist wist wie er achter de mortiergranaat zat die de journalist van France 2 op slag doodde. De Franse reporter was die dag op bezoek in Homs, het epicentrum van de revolutie tegen het bewind van Assad. "Kort na de aanval wisten bepaalde milieus in een aantal wijken van Homs vrij snel wie er achter de aanval zat", voegde de bron eraan toe.

Direct na het voorval werden gewapende Syrische tegenstanders beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de dood van Gilles Jacquier.

Vrijdag verklaarde een verantwoordelijke van de Arabische Liga aan Le Figaro dat "we weten dat er een blunder begaan werd door het Vrije Syrische Leger dat Gilles Jacquier heeft gedood. Het oppositieleger beging de fout nadat milities, die pro-Assad zijn, deze mannen gedurende meerdere dagen trotseerden. De deserteurs wilden hen een lesje leren en hen laten schrikken. We weten dat de schoten kwamen van Bab al-Sebaa, een bolwerk van de oppositie."

"Deze kogels kwamen van Bab al-Sebaa", verklaarde eveneens de Libanese fotograaf Joseph Eid, die namens het persbureau AFP de groep journalisten vergezelde bij een bezoek aan France 2 donderdagavond. Vele Syriërs stierven die dag in de wijken Nouzha en Akrimi; getroffen door verschillende kogels in een tijdsperiode van een half uur, kort na 15 uur.

Volgens leden van de oppositie beschikken de deserteurs van het Vrije Syrische Leger over deze mortieren. "Dit soort wapen is te onzeker voor een opdracht van gerichte liquidatie", vertelden ons enkele Franse generaals.

14. Getuigenis door priester DM uit Syrië

De dood van de journalist Gilles Jacquier en de anderen is tragisch. In de huidige omstandigheden is de verleiding zeer groot om de Syrische regering of zelfs zr. Agnes-Mariam de schuld te geven van een zogenaamde 'valstrik'.

Waarom kon zij bemiddelen bij het verkrijgen van visa? Omdat zij inmiddels erkend wordt als woordvoester van de 'Union Catholique Internationale de la Presse' nadat zij op eigen initiatief een eerste groep internationale journalisten had uitgenodigd om te komen waarnemen wat er nu bezig is in Syrië. En waarom doet ze dit? Omwille van de vele onschuldige slachtoffers waar nagenoeg niemand zich om bekommert. Er worden onschuldige mensen vermoord en verminkt, er zijn families die in angst opgesloten zitten en zonder hulp niet kunnen overleven. Daar is zr. Agnes-Mariam en het klooster Mar Yakub nu mee bezig, terwijl de media zich amuseren met het verzinnen van verhalen om te zeggen hoe verschrikkelijk de Syrische regering toch wel is. Zij heeft niets met de regering te maken. Haar houding is louter humanitair en christelijk en de internationale katholieke pers heeft nu eenmaal nog een goede naam. Haar diepe overtuiging is dat, indien er onafhankelijke journalisten komen waarnemen wat er werkelijk gebeurt, hierdoor het onrecht ook ontmaskerd wordt. Dit heeft ze geleerd vanuit de Libanese oorlog die ze heeft meegemaakt en waarbij ze allang in een burgeroorlog zaten voordat ze wisten dat deze van buiten af georkestreerd was.

In de uitzending van "Envoyé spécial" hoorde je zr. Agnes-Mariam duidelijk zeggen dat er bepaalde wijken in Homs zijn die echt een hel zijn, wat men niet wil geloven. Helaas heeft ze ook nu gelijk gehad. Met nadruk zei ze dat men vanaf 15 uur niet meer buiten kan komen. Dan barst de hel los. Wat ze in de uitzending niet zeiden is dat France 2 zich schriftelijk verbonden heeft om deze veiligheidsvoorschriften te respecteren, namelijk een helm en een kogelvrije vest dragen en zorgen dat men om 15 uur terug is. Iedereen ter plaatse weet dit ondertussen. Je hoorde minstens nog drie keren in deze video door mensen herhalen dat men vanaf 15 uur moet weg zijn. Toch bleven de journalisten 'onafhankelijk' hun weg gaan na drie uur, zogenaamd om de anderen te zoeken.

Na 15 uur kwamen de eerste projectielen. Om 15.26 uur volgde de vierde explosie die dodelijk zou zijn voor de Franse journalist! Hierop volgden allerlei beschuldigingen.

De eenvoudige waarheid wordt evenwel niet verdragen: in bepaalde wijken van Homs (en elders) zijn gewapende bendes willekeurig terreur aan het zaaien om het land te ontwrichten en nieuwe machtsverhoudingen ("The new Middle East" zoals Hillary Clinton in april 2011 aankondigde) te scheppen. Een vrije toegang van de pers om de crisis in Syrië te komen waarnemen kan het geweld helpen ontmaskeren, maar niet wanneer men door vooroordelen verblind weigert de werkelijkheid te aanvaarden. Sommige journalisten en nieuwsmedia schijnen nu maar voldaan te zijn wanneer ze de huidige openbare opinie voldoende hebben gesust door te verwijzen naar 'de gruwelijke repressie' van het regime.

Priester DM uit Syrië.

21 januari 2012.

15. Getuigenis door Dubi (21) uit Tartous

Ik woon al heel mijn leven in Syrië en weet precies hoe neutraal ons regime is. Het is niet te geloven dat iemand zulke daden kan doen. Onze leiders zijn de enigen die sinds het begin het slachtoffer werden van de vrije en neutrale journalistiek. Onze mensen hebben geen enkel probleem met persvrijheid. Zij vragen zelfs dat er vrije media komen en dat ze de waarheid vertellen over wat er gaande is in ons land.

Dubi (21) uit Tartous.

21 januari 2012.

16. Rapport door Al Dabi aan het ministereel comité van de Arabische Liga

- 1) De gewapende oppositie had een hand in de moord op de Franse journalist Gilles Jacquier.
- 2) Gewapende militanten uit verschillende gebieden zijn beginnen schieten op Syrische soldaten om hen te provoceren tot het nemen van wraak.
- 3) De Syrische regering heeft meegewerkt om de strijdkrachten uit de steden terug te trekken en heeft voldaan aan de verzoeken van de waarnemers.
- 4) De waarnemers hebben meer dan eens de overdrijvingen door de oppositie bij dezelfde incidenten opgemerkt.
- 5) De waarnemers zagen dat sommige mediakanalen de gebeurtenissen overdreven en de waarheid verdraaiden.
- 6) Het rapport betreurde de handelingen en verklaringen van enkele 'waarnemers' die niet voldeden aan hun eed om geheime agenda's uit te voeren.
- 7) De waarnemers zagen met eigen ogen dat verschillende media actief zijn in Syrië.
- 8) Enkele waarnemers contacteerden hun regering en rapporteerden onwaarheden.
- 9) Het protocol van de waarnemers heeft tekorten, aangezien er geen oproep gedaan werd aan de oppositie om te stoppen met geweld.
- 10) Een nieuwe clause moet aan het protocol worden toegevoegd ten aanzien van de gewapende oppositie, nadat het bestaan ervan bevestigd is.
- 11) Wie directe actie tegen de waarnemersmissie steunt, heeft vooral geen goede bedoelingen en had nooit als doel Syrië te redden.
- 12) Het rapport prijst de presidentiële amnestie in Syrië, welke de meest belangrijke clause is in het protocol.

Bron: [Syrian Yought English](#).

BIJKOMENDE INFORMATIE

De groep buitenlandse journalisten

Volgens het Syrische persbureau [SANA](#) bestond de groep buitenlandse journalisten uit volgende personen:

- Gilles Jacquier (France 2 TV)
- Caroline Martin (France 2 TV)
- Bouiron Christopher (France 2 TV)
- Rudi Vranckx (VRT)
- Jan Bické (VRT)
- Filip Van Hecke (VRT)
- Jens Franssen (VRT)
- Kris De Naegel (VRT)
- Jacques Doulissi (La Vie - Frans tijdschrift)
- Steven Vassenar (La Vie - Frans tijdschrift)
- Patrick Valilian (Hebido - Zwitsers tijdschrift)
- Sid-Ahmed Hashouche (Hebido - Zwitsers tijdschrift)
- Nour Hakki (Syrische vertaalster)
- Josef Eid (Libanese vertaler)
- Mireille Abi Nader (Libanese vertaalster)

Geen autopsie op Gilles Jacquier in Syrië

Bij de aanslag van 11 januari 2012 in Akrama kwam de Franse journalist Gilles Jacquier om het leven. Er vielen ook 25 gewonden. De Franse ambassadeur liet in Syrië geen autopsie toe op het lichaam van de reporter. Dit zou pas op 13 januari 2012 in [Parijs](#) gebeuren zodat de Syrische autoriteiten niet over deze informatie konden beschikken. Ook [SANA](#) bevestigt dat de vrouw van Jacquier via de ambassadeur liet weten geen autopsie op het lichaam van haar echtgenoot in Syrië toe te staan. Het stoffelijk overschot werd op 12 januari 2012 overgebracht van het al-Nahda hospitaal naar de internationale luchthaven van Damascus.

‘Embedded journalist’

Volgens een [uitgelekte brief](#) wou Jacquier als ‘embedded journalist’ mee met de soldaten van Maher Assad, de broer van de Syrische president.

France-Télévisions vroegen op 1 december 2011 daarvoor toelating aan het ministerie van Informatie van Syrië. Maar dit werd geweigerd.

Dit verhaal en een getuigenis over die bewuste elfde januari 2012 kan men ook lezen in een [schrijven van 14 januari 2012](#) door Moeder Agnès-Mariam. Deze Libanese met een Palestijnse vader is ook gekend onder de naam Al Oum Agnès Mariam el Salib of Mère Agnès Marie de la Croix. Zij is overste in het byzantijns klooster van de Heilige Jakobus de Verminkte ([Deir Mar Yakub](#)) in Qara, op 90 kilometer van Damascus.

Ook onrustig na de aanslag

Ook na de aanslag bleef het onrustig in Akrama. Op 12 januari 2012 verklaarden omwonenden in Wadi Sayeh in Homs aan de Syrische media dat bommen tot ontploffing kwamen en dat ze gebouwen beschadigden. Dit terwijl geweervuur vooral tijdens de nacht werd gehoord.

Sarina Emzane, een Syrische die in Sydney in Australië woont, nam diezelfde ochtend contact op met familieleden in Homs. Haar familie woont in de buurt Akrama waar de aanslag tegen de buitenlandse journalisten één dag eerder had plaatsgevonden. Zij vertelden haar dat ze hun woning niet konden verlaten omwille van de onveilige situatie. Ze hoorden ook voortdurend geweervuur.

SAMENVATTING

Synthese op basis van voorgaande feiten en getuigenissen:

1. De wijk Akrama in de Syrische provincie Homs is een stadsdeel waar veel aanhangers van de Syrische president Bashar al-Assad wonen. Het gaat voornamelijk om alewieten en christenen. Zij vormden het doel van de aanslag en niet specifiek de delegatie van journalisten.
2. Dat de aanhangers van Assad levend wild zijn voor terroristen blijkt uit de identiteitskaartcontroles die ze moeten ondergaan en nadien met hun leven bekopen.
3. Syrische terroristen zijn al maanden actief in de wijken Bab Amr, al-Nazeheen en Bab al-Sebaa en plegen regelmatig aanslagen. Ook in Akrama, waar de journalisten werden aangevallen, vonden eerder al aanslagen plaats.
4. De Syrische terroristen beschikken over zware oorlogswapens zoals mortiergranaten, die bij de aanslag gebruikt werden.
5. Gezien de mogelijkheid, het type oorlogswapens waarover ze beschikken, de eerdere aanvallen op Akrama en aanhangers van president Assad en het ontbreken van andere pistes kan met een aan waarheid grenzende waarschijnlijkheid gezegd worden dat de buitenlandse journalisten ongewild het doelwit werden van terroristen, die in de nabijgelegen wijken actief zijn.

Mediawerkgroep Syrië

Email: werkgroepsyrie@gmail.com

GSM: 0479 68 29 96

Blog: <http://mediawerkgroepsyrie.wordpress.com>

Facebook: <http://www.facebook.com/MWSyria>

Twitter: @MWSyria